

[Fuglsang.]

direkte farlig konkurrence udefra, at vi inden for fællesmarkedets rammer bliver placeret sammen med Italiens 2 millioner, Vesttysklands 1 million og Belgiens stadig stigende antal arbejdsløse. Det viser, at fællesmarkedets frie bevægelighed for arbejdskraften for danske arbejdere vil betyde fri import af arbejdsløshed, og det vil dernæst betyde en trussel mod den levestandard, som danske arbejdere gennem en årrække har været i stand til at tilkæmpe sig.

Fællesmarkedsaftalen indeholder som bekendt et krav om social harmonisering. Dette krav blev i sin tid indsat af Frankrig, som hævdede, at fransk industri ellers ville være ugunstigt stillet i konkurrencen, idet Frankrig som bekendt har indført 40 timers arbejdsuge, lige løn for mænd og kvinder og bedre ferie- og familiepolitik end andre af fællesmarkedets lande. Men der er intet — ej heller i Romtraktatens vage formuleringer — der tyder på, at denne harmonisering skal gennemføres opad; tværtimod er der grund til at vente nivelleringen gennemført nedad. Det ser man også eksempler på i vort land, hvor arbejdsgiverne allerede nu bruger fællesmarkedets forventede stigende konkurrence som påskud og de 3-årige overenskomster som middel til at rette angreb på vore hjemlige arbejderes levestandard. Derfor må Danmarks arbejdere, såvel ud fra almindelige nationale synspunkter som ud fra deres egen klasse-mæssige interesse i at sikre sig arbejde og anstændige levevilkår, modsætte sig dansk tilslutning til fællesmarkedet.

De samme synspunkter, som gælder for industrieksporten og industribeskæftigelsen, må — og måske i højere grad — gælde for landbruget; netop landbrugsvarerne indtager som bekendt en særstilling, hvilket viser, at bagmændene for fællesmarkedet handler ud fra egne interesser, interessen i at sikre sig selv industrieksport, hvorimod de ingen interesse har i at sikre gensidighed for os og for vor landbrugs-eksport, og denne stædige modvilje mod at medtage landbrugsvarerne er ikke blevet mindre i den forløbne tid.

Den specielle landbrugskonference i Stresa i juli 1958 førte ikke til andet end en temmelig vag resolution, der kun nødtørftigt dækker de indre modsætninger. Det er også

kendt, at en af de vigtigste grunde til bruddet mellem England og Frankrig i frihandels- og fællesmarkedsforhandlingerne var uenigheden med hensyn til landbruget. Nu argumenterer tilhængerne af Danmarks tilslutning til fællesmarkedet med, at der i dette fællesmarked er grund til at vente en stigende levestandard, dermed et stigende forbrug og dermed stigende afsætningsmuligheder for os. Jeg tror, vi har lov til at sige, at denne argumentation er af samme luftige karakter som den, de samme kredse brugte, da de i sin tid hævdede, at vi gennem langtidsaftaler med England skulle sikre os dette lands goodwill og derfor fremover roligt kunne producere løs i tillid til, at England ville købe varerne. De samme kredses argumentation i dag, der netop peger på Englandshandelens vigende betydning, viser, hvor grundigt man tog fejl, og der er ikke meget, der tyder på, at man ikke også tager fejl i sin bedømmelse af fællesmarkedets muligheder. Der er ikke så forfærdelig meget, der peger hen mod en forventet stigning i fællesmarkedslandenes levestandard — tværtimod, sådan som den udvikling, jeg har nævnt inden for kul- og stålproduktionen, viser det; og der er ikke meget, der tyder på, at fællesmarkedslandene fremover vil opgive beskyttelsen af deres eget landbrug og den hidtidige stræben efter at blive selvforsynende. Sikker er kun en overmåde farlig konkurrence for vor industri; man må i denne forbindelse ikke glemme industrieksportens stigende betydning.

Men alt dette gør tilsyneladende meget ringe indtryk på visse kredse inden for det større landbrug, som med sædvanlig frejdighed forveksler sig selv med dansk landbrug overhovedet, til trods for at husmandsbevægelsen indtager en noget anden stilling. Det burde måske mane til eftertanke, at det var folk af samme slags, som i 30'erne krævede øget landbrugseksport til datidens Tyskland, selv om betingelsen også dengang var øget import af halvfabrikata og færdigvarer til skade for industrien og beskæftigelsen i vort land. Det, som jeg kunne tænke mig i væsentlig grad frister disse kredse, er forventningen om højere priser som følge dels af de fælles ydre toldgrænser, dels af et system med mindstepriser på landbrugsvarer. Derved kan der forventes